

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16. stycznia 2014 roku K. J. wystąpił przeciwko M. N. o zapłatę kwoty 5.867,10 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 8. września 2013 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu od pozwanego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona kwota stanowi wynagrodzenie należne mu od pozwanego za świadczone na rzecz pozwanego w sierpniu 2013 roku usługi projektowania architektonicznego (pozew, k. 2-3v.).

W dniu 28. stycznia 2014 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 647/14, k. 28). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 18. lutego 2014 r. (k. 43).

W dniu 4. marca 2014 r. pozwany M. N. złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu na jego rzecz.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł, że żądanie powoda zapłaty wynagrodzenia za sierpień 2013 roku jest bezpodstawne, gdyż powód rozwiązał umowę w trybie natychmiastowym z dniem 31. lipca 2013 roku i w sierpniu 2013 r. nie wykonywał już usług na rzecz pozwanego (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 36-38).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7. sierpnia 2012 roku K. J., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą 3 Wymiar w Przodkowie zawarł z M. N., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą N+ P. D. w W., ustną umowę, na mocy której zobowiązał się do wykonywania usług projektowania architektonicznego w związku z przygotowywaniem przez pozwanego projektu szpitala powiatowego w Ż.. Strony uzgodniły okres trwania umowy na czas niezbędny do przygotowania ww. dokumentacji projektowej, jednak nie dłuższy niż dwa lata. Strony uzgodniły wysokość wynagrodzenia na kwotę 5.000,00 zł netto, które zostało następnie podwyższone do kwoty 6.000,00 zł netto (zeznania świadka E. N., k. 88-90, zeznania świadka E. K., k. 91-92, zeznania K. J., k. 93v.-94, zeznania M. N., k. 94-94v.).

K. J. - jako członek zespołu architektonicznego zorganizowanego przez pozwanego do przygotowania kompletnej dokumentacji projektowej szpitala powiatowego w Ż. - świadczył na rzecz pozwanego usługi projektowe począwszy od września 2012 r. Usługi wykonywane przez pozwanego polegały na przygotowywaniu projektów technicznych i ich części, rozwinięciu koncepcji, skompletowaniu projektu budowlanego i przetargowego, udzieleniu pomocy i koordynowaniu prac nad projektem (zeznania świadka E. N., k. 88-90, zeznania powoda K. J., k. 93v.-94, zeznania pozwanego M. N., k. 94-94v.).

W związku z tym, że K. J. rozpoczął wykonywanie usług na rzecz pozwanego w dniu 7. sierpnia 2012 roku, strony ustaliły, że okres rozliczeniowy będzie trwał od 7. dnia danego miesiąca do dnia 6. kolejnego miesiąca (zeznania świadka E. N., k. 88-90, zeznania świadka E. K., k. 91-92, zeznania K. J., k. 93v.-94).

W związku z wykonaniem usług i dokonanyymi przez strony ustaleniami K. J. wystawił na rachunek M. N. m.in. następujące faktury VAT, tytułem należnego mu wynagrodzenia za wykonane usługi projektowania architektonicznego:

- nr (...) z dnia 7. września 2012 roku, na kwotę 6.150,00 zł brutto, z terminem płatności do dnia 7. września 2012 roku. Faktura została uregulowana przez pozwanego w całości w dniu 10. września 2012 roku,
- nr (...) z dnia 3. marca 2013 roku, na kwotę 7.380,00 zł brutto, z terminem płatności do dnia 7. marca 2013 roku. Faktura została uregulowana przez pozwanego w całości w dniu 8. marca 2013 roku,

- nr (...) z dnia 5. sierpnia 2013 roku, na kwotę 7.380,00 zł brutto, z terminem płatności do dnia 5. sierpnia 2013 roku. Faktura została uregulowana przez pozwanego w całości w dniu 6. sierpnia 2013 roku.

(faktury VAT, k. 10, 12, 14, potwierdzenia przelewów, k. 11, 13, 15).

W związku z rozpoczętym w lipcu 2013 roku procesem rekrutacyjnym do innej firmy – R. J., K. J. w sierpniu 2013 roku spotkał się z przedstawicielem tej firmy - M. S., który zaproponował mu natychmiastowe objęcie stanowiska. K. J., chcąc zakończyć wykonywanie powierzonych mu przez pozwanego, bieżących zadań, zgodził się na rozpoczęcie pracy w firmie (...) dopiero od dnia 2. września 2013 roku (zeznania świadka M. S., k. 90-91, zeznania powoda K. J., k. 93v.-94).

W połowie sierpnia 2013 roku K. J. poinformował M. N. o znalezieniu nowej pracy i oświadczył, że rozwiązuje umowę z końcem trwającego okresu rozliczeniowego. W związku z tym, że okres rozliczeniowy obejmujący sierpień kończył się z dniem 6. września 2013 roku, K. J. zaproponował, że brakujące do pełnego okresu rozliczeniowego dni, tj. pierwszy tydzień września 2013 roku, odpracuje w weekendy (zeznania świadka E. N., k. 88-90, zeznania świadka E. K., k. 91-92, zeznania powoda K. J., k. 93v.-94).

Do dnia 30. sierpnia 2013 roku K. J. świadczył na rzecz M. N. usługi architektoniczne, zgodnie z łączącą strony umową (bilet kolejowy, k. 56, zeznania świadka M. S., k. 90-91, zeznania świadka E. K., k. 91-92, zeznania powoda K. J., k. 93v.-94).

W dniu 4. września 2013 roku K. J. przesłał M. N. za pomocą poczty elektronicznej dwie wersje faktury VAT za miesiąc sierpień, jedna obejmująca wynagrodzenie za okres do końca sierpnia 2013 roku, druga za cały okres rozliczeniowy, obejmujący sierpień 2013 roku. Jednocześnie K. J. ponowił swoją propozycję odpracowania brakujących do pełnego okresu rozliczeniowego dni w weekendy. W wiadomościach e-mail z dnia 13. września 2013 roku oraz 17. września 2013 roku K. J. ponaglał M. N. do uregulowania zapłaty wynagrodzenia za sierpień 2013 roku. Jednocześnie zaproponował, aby kwota została wpłacona na rachunek banku (...), jeszcze przed spotkaniem, do którego miało dojść „w środę” (korespondencja e-mail, k. 16-18).

W związku z niezajęciem stanowiska przez M. N. co do możliwości odpracowania przez K. J. brakujących dni w weekendy, powód wystawił w dniu 4. września 2013 roku fakturę VAT (...) na kwotę 5.867,10 zł brutto, z terminem płatności do dnia 7. września 2013 roku. Wynagrodzenie wskazane w fakturze zostało obliczone proporcjonalnie do przepracowanych przez K. J. dni z bieżącego okresu rozliczeniowego, tj. w sierpniu 2013 roku. Nie uwzględniało ono pozostałych dni z okresu rozliczeniowego, tj. początku września 2013 roku (faktura VAT, k. 9, zeznania powoda K. J., k. 93v.-94).

Pismem z dnia 19. września 2013 roku, K. J. wezwał M. N. do zapłaty kwoty 5.867,10 zł w ciągu 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Powyższe pismo zostało doręczone pozwanemu w dniu 20. września 2013 roku (wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania, k. 19-20, wydruk ze strony internetowej Poczty Polskiej, k. 23-24).

W wiadomości e-mail z dnia 20. września 2013 roku M. N. odmówił dokonania zapłaty wynagrodzenia za sierpień 2013 roku wskazując, że umowa wiązała strony do dnia 31. lipca 2013 roku. Jednocześnie M. N. za pośrednictwem poczty elektronicznej przesłał skan pisma, sporządzonego przezeń w dniu 18. września 2013 roku, w którym złożył oświadczenie o potwierdzeniu zawarcia i wykonania przez strony umowy, w którym oświadczył m.in., że K. J. świadczył na jego rzecz usługi projektowe w okresie od dnia 1. września 2012 roku do dnia 31. lipca 2013 roku (wiadomość e-mail, k. 21, oświadczenie, k. 22, 39).

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci odpisów dokumentów prywatnych i wydruków załączonych do pozwu, sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty i odpowiedzi powoda na sprzeciw. Powołane przez strony odpisy dokumentów prywatnych i wydruki zasługują na

wiarę. Ich wiarygodność nie była kwestionowana przez strony niniejszego postępowania, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Podstawę ustaleń stanowiły także – w zakresie wyżej wskazanym – zeznania świadków: E. N., M. S. oraz E. K., a także zeznania stron - powoda K. J. i pozwanego M. N..

Oceniając wiarygodność dowodów z zeznań świadków: E. N. i E. K. Sąd miał na uwadze łączące je relacje ze stronami postępowania. Jest oczywiste, że sam fakt pozostawania w związku małżeńskim nie stanowi per se podstawy do zakwestionowania mocy dowodowej zeznań. W niniejszej sprawie nie ulega jednak wątpliwości, że świadkowie E. N., jako żona pozwanego, i świadek E. K. – żona powoda, są zainteresowane rozstrzygnięciem sprawy. W konsekwencji, w ocenie Sądu, do zeznań tych świadków należy podchodzić z dużą dozą ostrożności, traktując je podobnie jak wyjaśnienia samej strony. W związku z tym Sąd w przeważającym zakresie oparł się na zeznaniach świadka M. S., uznając, że jest to jedyny świadek, który nie jest zainteresowany wynikiem sporu, gdyż nie jest związany bezpośrednio z żadną ze stron postępowania. Chociaż świadek nie był bezpośrednim, naocznym świadkiem wykonywania usług przez powoda w spornym okresie, to jego zeznania są wiarygodne i znajdują potwierdzenie zarówno w wyjaśnieniach powoda, jak i w zeznaniach świadka w osobie E. K. – żony powoda. W ocenie Sądu zeznania te są spójne i potwierdzają okoliczność, że do końca sierpnia 2013 roku, powód świadczył na rzecz pozwanego usługi. Zeznania świadka w zakresie wykonywania przez powoda umowy w sierpniu 2013 roku znajdują odzwierciedlenie w przedłożonych przez powoda wydrukach wiadomości e-mail, w których powód poczynił od 4. września 2013 roku konsekwentnie wzywa pozwanego do zapłaty wynagrodzenia za sierpień 2013 roku i ponawia propozycję odpracowania dni brakujących do pełnego okresu rozliczeniowego w weekendy września 2013 r.

W tym miejscu należy się również odnieść do rozbieżności, jakie zaistniały w zeznaniach świadka E. N. i pozwanego M. N.. Pozwany bowiem kategorycznie twierdził, że współpraca stron ustała z dniem 31. lipca 2013 roku, potem zaś powód zaprzestał świadczenia usług. Tymczasem z zeznań świadka E. N., która bezpośrednio uczestniczyła w prowadzonej przez męża działalności gospodarczej, wynika, że powód jeszcze w pierwszym tygodniu sierpnia 2013 roku, tj. do końca okresu rozliczeniowego, swoją pracę wykonywał, co znajduje potwierdzenie w bezspornej okoliczności zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda pełnego wynagrodzenia za okres rozliczeniowy kończący się w dniu 6. sierpnia 2013 r. Ponadto różnice w złożonych przez nich zeznaniach przejawiają się również w zakresie złożenia przez powoda propozycji odpracowania brakujących do pełnego okresu rozliczeniowego dni w weekendy. Z zeznań pozwanego wynika, że takiej propozycji powód nie składał, tymczasem świadek E. N. zeznała, że taka propozycja została złożona przez powoda podczas jego rozmowy z pozwanym. Zeznaniami pozwanego w tym zakresie przeczą przedłożone do akt sprawy dowody w postaci wydruków wiadomości e-mail, w których powód ponawia swoją propozycję. Bezsprzeczne jest, że pozwany tę wiadomość otrzymał, gdyż w wiadomości z dnia 20. września 2013 roku skierowanej do powoda, strona pozwana powołuje się na treść wiadomości z dnia 4. września 2013 roku, gdzie taka propozycja ze strony powoda została złożona. W związku z powyższym Sąd oparł się na zeznaniach świadka E. N. i pozwanego M. N. wyłącznie w takim zakresie, w jakim były one pozbawione sprzeczności, a nadto znajdowały oparcie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w pozostałym zakresie odmawiając im wiary.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne zasługuje na uwzględnienie.

Roszczenie swoje powód wywodził z ustnej umowy zawartej z pozwanym, której przedmiotem było wykonywanie usług projektowania architektonicznego. Umowę powyższą Sąd zakwalifikował jako umowę o świadczenie usług. Okolicznością przemawiającą za taką kwalifikacją prawną zawartej przez strony umowy, był charakter prac, które powód miał wykonywać na rzecz pozwanego. Zarówno z zeznań świadka E. N., jak i zeznań stron - a zatem wszystkich osób, które uczestniczyły w procesie wykonywania umowy - wynika, że powód był członkiem zespołu tworzącego projekt architektoniczny szpitala powiatowego w Ż., zaś jego praca polegała na świadczeniu usług projektowych, a zatem wniesieniu wkładu niezbędnego, aby ten projekt jako całość mógł zostać przez zespół wytworzony. W związku

z tym Sąd uznał, że łącząca strony umowa nie była umową o dzieło, gdyż wytworem starań powoda nie był określony rezultat, a usługi wykonywane przez powoda stanowiły nie dający się wyodrębnić element większej całości.

Zgodnie z treścią przepisu art. 750 k.c., do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Z kolei w świetle art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Artykuł 735 § 1 k.c. stanowi natomiast, iż jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Zawarta przez strony umowa o świadczenie usług jest umową wzajemną, albowiem umówione wynagrodzenie stanowi ekwiwalent świadczenia polegającego na wykonywaniu usług.

Poza sporem był sam fakt zawarcia umowy o świadczenie usług projektowania architektonicznego, jej treść w zakresie głównych świadczeń, do których zobowiązały się strony, oraz terminowy charakter umowy. Sporem objęta zaś była okoliczność wykonywania przez powoda usług w okresie, za który dochodzi on zapłaty wynagrodzenia w niniejszym postępowaniu. Strona pozwana podniosła bowiem, że w sierpniu 2013 roku stron nie łączyła już umowa, gdyż powód z końcem lipca 2013 roku rozwiązał ją w trybie natychmiastowym, wobec czego w sierpniu 2013 roku nie były świadczone przez niego usługi na rzecz pozwanego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że strony procesu, w toku postępowania podnosiły szereg okoliczności dotyczących trybu rozwiązania łączącej je umowy i okoliczności, które stanowiły tego przyczynę. Podkreślenia jednak wymaga, że okoliczności te nie mają żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Nie zostały w niej zgłoszone jakiegokolwiek roszczenia związane z rozwiązaniem umowy przed terminem. Przedmiotem rozstrzygnięcia było wyłącznie roszczenie zgłoszone w pozwie, które dotyczy wynagrodzenia za świadczone przez powoda na rzecz pozwanego usługi w sierpniu 2013 roku. W związku z powyższym, jedyną spośród wielu spornych między stronami okoliczności, istotną dla rozstrzygnięcia sprawy była okoliczność, czy powód wykonywał usługi objęte umową w spornym okresie i w konsekwencji, czy należy mu się świadczenie wzajemne w postaci wynagrodzenia.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., to powód winien udowodnić okoliczność wykonania umowy (spełnienia świadczenia) w spornym okresie.

W ocenie Sądu powód sprostął temu obowiązkowi. Na potwierdzenie tej okoliczności strona powodowa przedłożyła dokument prywatny w postaci faktury VAT i wydruki korespondencji e-mail, a także zaoferowała dowody ze źródeł osobowych. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej, powód nie dochodził zapłaty wynagrodzenia wyłącznie w oparciu o przedłożoną do akt sprawy fakturę VAT. Oczywiście jest, jak twierdzi pozwany, że wystawienie faktury VAT nie świadczy jeszcze, że umowa została przez powoda wykonana. Wymaga zaznaczenia bowiem, że faktura VAT jako dokument prywatny nie korzysta z domniemań zawartych w art. 244 k.p.c. Zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi jedynie dowód na to, iż osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Moc dowodowa takiego dokumentu zależy więc od wszechstronnego rozważenia i swobodnej oceny dowodów. Podkreślenia jednak wymaga, że strona powodowa nie ograniczyła się tylko do przedłożenia dokumentów załączonych do pozwu, w tym faktury VAT obejmującej wynagrodzenie za miesiąc sierpień 2013 roku. Powód bowiem w związku z kwestionowaniem przez pozwanego podstawy dochodzonego roszczenia zgłosił dowód z zeznań świadków oraz przesłuchania stron, celem wykazania okoliczności wykonywania umowy w spornym okresie. Z zeznań świadków: M. S. i E. K., jak również zeznań powoda K. J. wynika, że powód wykonywał swoje obowiązki wynikające z zawartej umowy do końca sierpnia 2013 roku. Świadek M. S. zeznał bowiem, że w sierpniu 2013 roku powodowi zostało zaproponowane stanowisko w firmie (...), które powód mógłby objąć natychmiast. Powód natomiast odmówił, informując przedstawiciela tej firmy, że współpracę może rozpocząć od września 2013 roku, gdyż do końca sierpnia 2013 roku będzie wykonywać usługi na rzecz pozwanego. Okoliczności wykonywania przez powoda umowy do końca 2013 roku znajdują również potwierdzenie w zeznaniach świadka E. K., która zeznała, że powód w sierpniu 2013 roku przebywał cały czas w W., wykonując pracę u pozwanego, oraz z zeznań powoda K. J., który zeznał, co również wynikało z zeznań świadka - E. K., że dopiero w połowie lub pod koniec sierpnia 2013 roku pozwany został

poinformowany, że od września 2013 roku powód rozpoczyna pracę u innego pracodawcy. Ponadto okoliczność, że powód rozwiązał umowę dopiero z końcem sierpnia 2013 roku znajduje potwierdzenie w przedłożonej przez powoda korespondencji e-mail, która ma swój początek w dniu 4. września 2013 roku, w której powód konsekwentnie zwraca się do pozwanego o uregulowanie płatności za miesiąc sierpień 2013 roku. Pozwany nie zakwestionował treści wiadomości mailowych przedstawionych przez powoda, ani też faktu ich otrzymania. Co więcej, nie podnosił, by w jakikolwiek sposób odpowiadał na żądania powoda, kwestionując przed procesem ich podstawę, w szczególności nie przedstawił jakichkolwiek dokumentów ani wydruków korespondencji mailowej, stanowiących odpowiedź negatywną na roszczenia zgłaszane przez powoda, poza oświadczeniem datowanym na dzień 18. września 2013 r.

W związku z powyższym Sąd dał wiarę twierdzeniom powoda, że w sierpniu 2013 roku świadczył na rzecz pozwanego usługi projektowania architektonicznego.

W ocenie Sąd pozwany nie wykazał, że powód zaprzestał świadczenia usług w dniu 31. lipca 2013 roku. Dowodem na tę okoliczność nie może być przedłożona przez pozwanego kserokopia oświadczenia, potwierdzającego warunki łączącej strony umowy oraz okres obowiązywania umowy. Wskazać bowiem należy, że to oświadczenie - wbrew twierdzeniom pozwanego - nie zostało wystawione w sierpniu 2013 roku, co wskazywałoby na to, że już w sierpniu strony nie miały ze sobą kontaktu, a powód nie wykonywał usług, lecz zostało sporządzone dopiero w dniu 18. września 2013 roku. Data wystawienia tego zaświadczenia wpisuje się chronologicznie w korespondencję prowadzoną przez strony w drodze mailowej. Ponadto okolicznością bezsporną pomiędzy stronami był fakt uregulowania przez pozwanego pełnej kwoty wynagrodzenia z faktury nr (...). Bezsporne było również i to, że okres rozliczeniowy trwał od 7. dnia miesiąca do 6. dnia kolejnego miesiąca. Powód otrzymał pełne wynagrodzenie za pracę wykonywaną od 7. lipca do 6. sierpnia 2013 roku. Gdyby zatem było tak, jak twierdzi pozwany, że umowa została rozwiązana przez powoda z dniem 31. lipca 2013 roku, to nie należałoby się powodowi wynagrodzenie za pełen okres rozliczeniowy. Tymczasem pozwany zapłacił powodowi dobrowolnie całe wynagrodzenie, potwierdzając, że powód w pierwszym tygodniu sierpnia 2013 roku nadal świadczył usługi na rzecz pozwanego.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał, że powód wykonywał usługi projektowe na podstawie zawartej przez strony umowy w sierpniu 2013 roku, a zatem po stronie pozwanego zaktualizował się obowiązek spełnienia świadczenia wzajemnego polegającego na zapłacie umówionego wynagrodzenia. W konsekwencji, Sąd na podstawie art. 750 k.c. w związku z art. 734 § 1 k.c. i art. 735 § 1 k.c. oraz w związku z postanowieniami zawartej przez strony umowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę w wysokości 5.867,10 zł, tytułem wynagrodzenia za świadczone przez powoda na rzecz pozwanego w miesiącu sierpniu 2013 roku usługi. Strona pozwana nie kwestionowała proporcjonalnego wyliczenia przez powoda wynagrodzenia należnego za przepracowaną część okresu rozliczeniowego, a zatem Sąd zasądził powyższą kwotę zgodnie z żądaniem pozwu.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 k.c. Data początkowa, od której powódka domagała się odsetek, a zarazem początek opóźnienia pozwanej w spełnieniu świadczenia, nie była kwestionowana przez stronę pozwaną (fakt bezsporny, art. 230 k.p.c.).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Na kwotę zasądzoną od pozwanego składa się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 1.200,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz opłata od pozwu w kwocie 250,00 zł.

Mając na uwadze wszystkie opisane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie powołanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

(...)